

O d l i š n é s t a n o v i s k o

**v zmysle § 6 ods. 8 zákona č. 185/2002 Z. z. o Súdnej rade Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov
k uzneseniu Súdnej rady Slovenskej republiky
č. 96 zo 16. apríla 2013**

Z dôvodov uvedených v odlišnom stanovisku k uzneseniu Súdnej rady Slovenskej republiky (ďalej len „súdna rada“) č. 81 zo 16. apríla 2013, ktorého predmetom je nesúhlas s doplnením do programu 6. zasadnutia súdnej rady bodu s názvom „Návrh na dočasné pridelenie JUDr. Richarda Bureša, sudcu Okresného súdu Kežmarok, na výkon funkcie sudcu na Najvyšší súd Slovenskej republiky (SR 95/2013)“, sa súdna rada príslušným bodom programu vôbec nemala zaoberať. Uvedené platí tým skôr, ak súčasťou skoršej rozhodovacej praxe súdnej rady vo veciach dočasných pridelení sudcov na výkon funkcie na iné sudy bolo aj bezvýnimčné trvanie na doložení personálnych návrhov, o ktorých je tu reč, tiež stanoviskami orgánov sudcovskej samosprávy a práve podmienka doručenia členom súdnej rady v lehote uvedenej v čl. 2 ods. 6 Rokovacieho poriadku súdnej rady (ďalej len „rokovací poriadok“, tu por. uznesenia súdnej rady č. 1112 zo 17. januára 2011 a č. 1251 z 30. augusta 2011) stanoviska Sudcovskej rady Najvyššieho súdu SR (ďalej len „SR NS SR“) nemohla byť v prípade návrhu, týkajúceho sa JUDr. Bureša, splnená, ak návrh samotný bol podaný až 10. apríla 2013, SR NS SR mala stanovisko k nemu zaujať až v deň bezprostredne predchádzajúci 6. zasadnutiu súdnej rady a nedoručenie jej stanoviska nemohlo byť zhojené púhym ústnym oboznámením stanoviska SR NS SR priamo na zasadnutí súdnej rady.

Extrémna krátkosť času od predloženia návrhu do jeho prerokovania aj rozhodnutia o ňom súdnou radou, vystavenie členov súdnej rady požiadavke na ich rozhodnutie bez poskytnutia im dostatočného priestoru na oboznámenie sa s podkladmi (tu i za cenu nedodržania minimálnej 5-dňovej lehoty na prípravu podľa čl. 2 ods. 3 rokovacieho poriadku) a v neposlednom rade tiež v tomto prípade prítomný nedostatok uspokojivého vysvetlenia nie celkom štandardnej praxe dočasného prideľovania sudcov okresných súdov priamo na najvyšší súd (NS SR), teda bez primeranej či akejkol'vek praxe aj na odvolacom súde (obdobne ako u rozhodovania súdnej rady uzneseniami č. 70 – 72 z 28. marca 2013) neprispievajú k obrazu transparentného a dostatočne uváženeho rozhodovania súdnej rady, ale naopak vyvolávajú podozrenia o záujme na posilňovaní NS SR výlučne sudcami názorovo spriaznenými so súčasným predsedom takéhoto súdu a z neschopnosti alebo nezájmu väčšiny v súdnej rade takémuto počínaniu čeliť.

Mgr. Dušan Čimo, v. r.